

i Sylland faae vore Kartofler gennem Brænderierne til Udlandet og faae dem betalte der, tror jeg vi kunne faae megen Støtte til Fremgang. Jeg skal endnu kun henlede Opmærksomheden paa en Udtalelse af Landsthingsudvalget, om at Loven maa være lige for Alle, og at man ikke kan tage Hensyn til, at de mindre Brænderier ikke kunne bestaa i Konkurrencen med de store. Det er en ganske mærkelig Udtalelse, især fra den Side, den er fremkommen fra. Naar vi nemlig henvende os til den høitærede Finantsminister og forlange Toldnedsættelser, navnlig Nedsættelser i Bestyttelsen for Industrien, svarer han gerne, at det kan ikke gaa an, thi gaa vi hen og nedsætte Bestyttelsen for den her i Landet opvoksende Industri, saa tilintetgjøre vi ikke alene den Formue, der er sat deri, men man gjør en Mængde Arbeidere brodeløse. Kommer man derimod og vil have Skat, saa krymper Finantsministeren sig ikke ved ved Hjælp af denne Skat at tilintetgjøre den mindre Industridrivendes Formue og ødelægge de Arbeidere, der ere knyttede til den. Det gaar i den ene Retning som i den anden ud paa at fremme Storindustrien, men derigennem fremmer man ogsaa Proletariatet her i Landet, og jeg tror ikke til nogen Nytte. Det karakteristiske i det Hele er det, at den Finantspolitik, som føres, gaar ud paa at hævde en Bestyttelse for Industrier, der ikke høre hjemme her, men saa snart vi have en Industri, der fremstaar begrundet i de naturlige Forhold, saasom Sukker, Brændevin og Ol, og som altsaa maa naturlig høre hjemme her, siger man frax: Den er et heldigt Statedjekt, og saa lægger man Skat derpaa. Med disse faa Ord vil jeg kun sige, at set fra Jordbrugets Standpunkt, mener jeg ikke, jeg kan være med til at fremme dette Lovforslag. At man i sin Tid, naar der bliver Nødvendighed for større Indtægter til Statskassen kan søge hen til disse Industrier, er muligt, men saa mener jeg, at det maa lægges an paa en ganske anden Maade, end her er foreslaaet.

Sammerich: Naar jeg har begjæret Ordet, er det væsentlig for at udtale mig en hel Del forskjelligt fra de ærede Talere, som hidtil have havt Ordet i denne Sag. Jeg kan sige, at med en enkelt Undtagelse er jeg fra først til sidst næsten uenig med alle de Udtalelser, der ere komne frem. Den første, jeg gjerne vilde se paa, er den, der kom frem fra forskjellige Sider, vel nærmest fra det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Tutein) om, at vi her staa overfor en Skat, som der aldeles ikke er nogen Trang til her i Landet, at det Motiv, som den høitærede

Finantsminister fremsførte for at bringe Staten frem, Ønsket om at hævde Drifkeriet, er der ikke nogen Anledning til; thi vi drikke sikkert slet ikke for meget; vi kunne være sikre paa, at vore Forfædre drak ikke saa lidt mere. Ja, det er muligt, men jeg tror dog ikke, det er Tilfældet. Jeg tror, der var visse Lag i tidligere Tid, hvor der blev drukket mere, men jeg tror sikkert, at Borgene i Almindelighed drikke mere nu. Hvis altsaa Drifkeriet undergraver det Gne og det Andet i økonomisk, moralsk og fysisk Henseende, saa tror jeg, at vort Samsund undergraves mindst lige saa meget nu som i vore Forfædres Tid. Jeg tror ogsaa, at der er fremkommet Udtalelser under det forrige Møde, og da særlig fra min ærede Kollega for Maribo Amts 2den Valgkreds (L. Larsen), som beviser, at vi ere ganske godt med. Efter hvad han fortalte os, synes det ikke paa almindelige store Bondegaard at være noget Ualmindeligt, at der bliver drukket 6 Tønder Brændevin om Aaret, og han søiede til, at der drikkes ikke „til Svirendes“, som han sagde. Hvis man altsaa maa sige, at det ikke er at drikke „til Svirendes“, at det Folkehoid, som hører hjemme i en almindelig stor Bondegaard, ganske naturlig kan forbruge 6 Tønder Brændevin om Aaret, saa siger jeg, at vi ere værdige Efterkommere af disse drikende Forfædre. Men selv om vi altsaa maa indrømme, at vore Forfædre have drukket meget, og at vi altsaa blot træde i deres Spor, tror jeg ikke, det er dem, vi særlig skulle sammenligne os med. Vi maa se paa, hvorledes Drifkeriet betragtes i den civiliserede Verden. Naar vi rundt omkring i alle Lande se en saa alvorlig Kamp mod Drifkeriet, som vi se, og naar vi ved Siden deraf se hen til de statistiske Meddelelser, der sige os, at af forskjellige drikende Lande er der vel ikke noget, hvori der overhovedet konsumeres saa meget Brændevin som i vort, tror jeg, vi ganske volig kunne sige, at der her er Noget at kæmpe alvorlig imod. Jeg tror ganske sikkert, at det ikke er heidigt, at det farligste af alle Nydelsesmidler her til Lands, ogsaa er det billigste. Jeg tror derfor, det er fuldt berettiget at søge at bekæmpe det; saa er der ganske vist fra enkelte Sider gjort gjældende, hvad man har hørt om denne Sag oftere, at det ikke

Rettelser.